

Ostatnia szansa dla świata

www.worldslastchance.com

Nadchodzi nowy porządek świata: czy jesteś gotów?

- Chcą tego USA i papieństwo
- Zmiany ogarną świat bez reszty
- Zwiastowany już 2000 lat temu
- Co zrobić, by nie paść ofiarą

„Papież Jan Paweł II w noworoczny czwartek ponowił wezwanie do... stworzenia nowego porządku świata”.

2 stycznia 2004,
The Christian Post

„To jest wielka idea: nowy porządek świata... Tylko Stany Zjednoczone mają jednocześnie wymagany autorytet i środki, by go wesprzeć”.

Były prezydent George Bush,
Doroczne orędzie prezydenta w sprawie stanu państwa,
29 stycznia 1991

Już wkrótce nasz świat (i to raczej w nadchodzących latach niż dekadach) stanie w obliczu globalnego kryzysu, który zwiastować będzie jego koniec. Ponieważ ludzie na całym świecie muszą się do tego przygotować, kierujemy to przesłanie do mieszkańców wielu krajów, nie szczędząc sił ani środków.

Dla tych, którzy odważą się czytać dalej, **Ostatnia szansa dla świata** może zabrzmieć zuchwale czy wręcz nedorzeczenie, ponieważ każdy raczej ma nadzieję, że na świecie zapanuje powszechny pokój i dobrobyt, a nie ogólny kryzys grożący zniszczeniem cywilizacji.

Staraliśmy się przewidzieć reakcje i wątpliwości czytelników, dlatego zaczniemy tę podróż w przyszłość od odpowiedzi na niektóre z pytań pozwalających lepiej pojąć, dlaczego nasz świat stoi na krawędzi zagłady.

Biblia naszym przewodnikiem

1 Kim są autorzy tego artykułu?

Tworzymy niewielką grupę ludzi rozsianych po całym świecie, dla których **Biblia to jedyny autorytet**. Poświęciwszy znaczną ilość czasu na jej dokładne

przestudiowanie, zwłaszcza rozdziałów dotyczących naszej przyszłości, zrozumieliśmy, że tych informacji nie wolno nam zatrzymać dla siebie. Ta wiedza ma znaczenie tak wielkie, że musimy ją udostępnić ogółowi bez względu na trudy i przeciwności, choćby miało to nas kosztować życie. Wiedzy tej zazdrośnie strzegą potężne siły.

2 Dlaczego traktujecie Biblię tak poważnie?

Początkowo nie traktowaliśmy Biblii tak poważnie, dopóki nie odkryliśmy ze zdumieniem, jak bardzo jest ona dokładna. Do tego stopnia, że przepowiednie sprzed

tysięcy lat ziściły się słowo w słowo dokładnie w przewidzianym dniu. Na tej podstawie musieliśmy dojść do wniosku, że przez Biblię przemawia **wszystkowiedzący Bóg**, który stoi ponad czasem i zna koniec od samego początku.

Odkryliśmy również, że nasz Stwórca kocha nas tak bardzo, iż przygotował nam miejsce w niebie. Jednakże, ponieważ nosimy w sobie *skazę grzechu* i przez to nie możemy zjednoczyć się z Nim w niebie, Bóg przygotował lekarstwo na nasz *grzech*.

Nie traktowalibyśmy Biblii tak poważnie, gdyby Bóg nie dowiódł w niej tak całkowitej władzy i wiedzy odnośnie do przyszłości. Ta władza jest najpełniej ujawniona w dwóch księgach: **Daniela** w Starym Testamencie i **Objawienia św. Jana** w Nowym Testamencie.

Spełnione proroctwa Biblii

3 Podajcie jakiś przykład spełnionej przepowiedni z Biblii.

W Księdze Daniela, rozdziale 2, Bóg ujawnił babilońskiemu królowi we śnie, że od jego czasów aż do końca świata będą istnieć tylko **cztery ogólnoswiatowe królestwa**. Jak wynika z historii, boska przepowiednia spełniła się co do joty. Te cztery królestwa to: **Babilon** (605 r. p.n.e.–538 r. p.n.e.), **Medo-Persja** (538 r. p.n.e.–331 r. p.n.e.), **Grecja** (331 r. p.n.e.–168 r. p.n.e.) i **Rzym** (168 r. p.n.e.–476 r. n.e.). Później zostało powiedziane, że Rzym będzie podzielony na dziesięć terytoriów i w tym właśnie

czasie nadejdzie koniec. Historia potwierdziła słowo Boże: do 476 r. n.e. Rzym został podzielony na dziesięć narodów, z których wyłoniła się współczesna Europa.

Co więcej, Bóg objawił cechy szczególne każdego królestwa: sposób, w jaki powstaną i upadną, oraz

charakterystykę ich rządów. zob. *Dan. 7 i 8*. Znajduje się tam tak wiele szczegółowych informacji, że już podstawowa znajomość historii i tekstu Biblii wystarczy, by zyskać w tym względzie niezachwiane przekonanie: istnieje Bóg w niebie, który rządzi naszym światem.

4 Czemu mają służyć te biblijne proroctwa?

Celem proroctwa jest ostrzeżenie nas przed zagrożeniami, jakie niesie przyszłość. Na przykład Bóg przestrzegł Noego przed nadciągającym potopem, Abrahama i Lota przed zagładą Sodomy i Gomory, a Mojżeszowi powiedział o plagach egipskich. Wszyscy oni musieli przyjąć przestrogi na wiarę. Wydarzenia te zostały spisane jako dowód i nauka dla nas, że cokolwiek Bóg przepowie, musi się stać. Dlatego

nie możemy pozwolić sobie na ignorowanie żadnych Jego przepowiedni. One bowiem mają być nam ostrzeżeniem i jeśli damy mu wiarę, zostaniemy ocaleni.

Tak więc proroctwa biblijne służą dwóm celom – mają uzmysłwić nam istnienie Boga, który ma władzę nad wszystkimi rzeczami, a także mają ostrzec nas przed zagrożeniem.

Najstraszliwsze i najpoważniejsze ostrzeżenie

5 Czy w Biblii jest jakieś ostrzeżenie, które się jeszcze nie spełniło?

Należy wspomnieć, że najbardziej ponura z biblijnych przepowiedni jeszcze się nie spełniła. Obecnie jej zrozumienie staje się problemem pierwszej wagi, ponieważ mają miejsce szybko następujące po sobie wydarzenia wskazujące na jej nieuchronne spełnienie.

6 Co mówi ta najpoważniejsza przepowiednia, która ma się dopiero spełnić?

„A trzeci anioł szedł za nimi, mówiąc donośnym głosem: Jeżeli ktoś odda pokłon zwierzęciu i jego posągowi i przyjmie znamię na swoje czoło lub na swoją rękę, to i on pić będzie samo czyste wino gniewu Bożego z kielicha jego gniewu i będzie męczony w ogniu i w siarce wobec świętych aniołów i wobec Baranka. A dym ich męki unosi się w górę na wieki wieków i nie mają wytchnienia we dnie i w nocy ci, którzy oddają pokłon zwierzęciu i jego posągowi, ani nikt, kto przyjmuje znamię jego imienia. Tu się okaże wytrwanie

świętych, którzy przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa” (Obj. 14:9–12).

To straszliwe ostrzeżenie opisuje dwie grupy ludzi. Pierwsza grupa jest przestrzegana przed oddaniem pokłonu zwierzęciu i jego posagowi, który napiętnuje ich znamieniem zwierzęcia. Druga grupa jest przedstawiana pozytywnie jako ci, którzy przestrzegają przykazań Bożych. Co więcej, bezpośrednio po tym ostrzeżeniu następuje opis drugiego przyjścia Chrystusa. Wiemy zatem, że jest to ostatnie ostrzeżenie dane przed drugim przyjściem Chrystusa.

7 Jak uniknąć oddawania pokłonu zwierzęciu i jego posagowi oraz przyjęcia jego znamienia?

Dobre pytanie. Aby na nie odpowiedzieć, musimy rozpoznać zwierzę, posąg zwierzęcia oraz znamię zwierzęcia. Jedynym logicznym rozumowaniem jest założenie, że Bóg nie ostrzegałby nas o takich niebezpieczeństwach, nie dając nam przy tym wskazówek pozwalających je rozpoznać w niewątpliwy sposób. Nasz umiłowany Bóg nie kazałby nam zgadywać w sytuacji, gdy w grę wchodzi nasze przeznaczenie. Nic więc dziwnego, że opis zwierzęcia i jego posągu odnajdujemy we wcześniejszym rozdziale, gdzie podano również wiele wskazówek służących rozszyfrowaniu ich tożsamości.

Jak rozpoznać zwierzę

8 Jak Biblia opisuje zwierzę?

„I widziałem wychodzące z morza zwierzę, które miało dziesięć rogów i siedem głów, a na rogach jego dziesięć diademów, a na głowach jego bluźniercze imiona. 2 A zwierzę, które widziałem, było podobne do pantery, a nogi jego jak u niedźwiedzia, a paszcza jego jak paszcza lwa. I przekazał mu smok siłę swoją i tron swój, i wielką moc. 3 A jedna z głów jego była śmiertelnie raniona, lecz śmiertelna rana jego była wygojona. I cała ziemia szła w podziwie za tym zwierzęciem. 4 I oddali pokłon smokowi za to, że dał zwierzęciu moc, a także zwierzęciu oddali pokłon, mówiąc: Któż jest podobny do zwierzęcia i któż może z nim walczyć? 5 I dano mu paszczę mówiącą rzeczy wyniosłe i bluźniercze, dano mu też moc działania przez czterdzieści i dwa miesiące. 6 I otworzyło paszczę swoją, by bluźnić przeciwko Bogu, bluźnić przeciwko imieniu jego i przybytkowi jego, przeciwko tym, którzy mieszkają w niebie. 7 I dozwolono mu wszcząć walkę ze świętymi i zwyciężać ich; dano mu też władzę nad wszystkimi plemionami i ludami, i językami, i narodami. 8 I oddadzą mu pokłon wszyscy mieszkańcy ziemi, każdy, którego imię nie jest od założenia świata zapisane w księdze żywota Baranka, który został zabity... 16 On też sprawia, że wszyscy, mali i wielcy, bogaci i ubodzy, wolni i niewolnicy otrzymują znamię na swojej prawej ręce albo na swoim czole, 17 I że nikt nie może kupować ani sprzedawać, jeżeli nie ma znamienia, to jest imienia zwierzęcia lub liczby jego imienia. 18 Tu potrzebna jest mądrość. Kto ma rozum, niech obliczy liczbę zwierzęcia; jest to bowiem liczba człowieka. A liczba jego jest sześćset sześćdziesiąt sześć” (Obj. 13:1–8, 16–18).

9 Powyższy fragment jest pełen symboli. Jak należy je rozumieć?

Wy tłumaczenia biblijnych symboli nie trzeba szukać nigdzie indziej jak tylko w Biblii. Należy oczekiwać, że Bóg, dla naszego dobra, ujawnił w Biblii znaczenie tych metafor. A zatem musimy wykazać tylko nieco wnikliwości, a wszystkie tajemnice staną się dla nas jasne i unikniemy wszelkich niepewnych domysłów i spekulacji.

Biblia potępia ludzkie domysły i spekulacje, ponieważ „wszelkie proroctwo Pisma nie podlega dowolnemu wykładowi” 2 Piotr 1:20. Biblia definiuje swoje własne symbole. Na przykład Objawienie św. Jana zawiera 404 wersety. Z tych 404 wersetów 278 niemal słowo w słowo znajduje się w innych księgach biblijnych, gdzie ich znaczenie jest objaśnione.

Dlatego zachęcamy wszystkich, by czynić tak, jak biblijni mieszkańcy Berei (por. Dz.Ap. 17:10, 11), i każdą naukę poddawać sprawdzeniu w konfrontacji z Pismem Świętym. Albowiem zrozumie Pismo Święte tylko ten, kto będzie pobożnie studiował Biblię, pragnąc poznać prawdę po to, by jej przestrzegać. „Jeśli kto chce pełnić wolę jego, ten pozna, czy ta nauka jest z Boga czy też Ja sam mówię od siebie” Jan 7:17.

10 Które symbole pozwolą nam rozszyfrować tożsamość zwierzęcia i jego znamienia?

Jest wiele symboli zwierzęcia: niemniej jednak zajmiemy się tylko tymi, które są konieczne do jego rozpoznania. Tymi symbolami są: „zwierzę”, „smok”, „morze”,

„czterdzieści dwa miesiące” oraz „bluźnierstwo”.

Zwierzę: W biblijnych prorocत्वach zwierzę jest symbolem króla lub królestwa. „Owe wielkie cztery zwierzęta, to czterej królowie... Czwarte zwierzę oznacza czwarte królestwo...” *Dan. 7:17, 23.* Oprócz zwierzęcia poznajemy też wyjątkowe królestwo, niebędące jedynie władzą polityczną, lecz także religijną, gdyż ludzie „zwierzęciu oddali pokłon” *Obj. 13:4.*

Smok: Według Biblii smok jest innym imieniem szatana, ojca kłamstwa i oszustwa, „ogromny smok... zwany diabłem i szatanem, który zwodzi cały świat”. Oznacza to, że skoro szatan dał „siłę swoją i tron swój, i wielką moc” zwierzęciu, możemy oczekiwać, iż zwierzę będzie postępować w ten sam zwodniczy, złysposób, co szatan. A zatem bardzo wiele zwodniczości znajdziemy w sprawach zwierzęcia *Obj. 12:9; 13:2.*

Morze: W prorocत्वie biblijnym morze jest symbolem tłumu ludzkiego. „Wody... to ludy i tłumy, i narody, i języki” *Obj. 17:15.* W związku z tym to wyjątkowe królestwo lub moc podniosło się z wody, co oznacza, że wychodzi ono z miejsca na świecie, które jest gęsto zasiedlone przez ludzi różnych narodów.

Czterdzieści dwa miesiące: Okres ten to trzy i pół roku (42 podzielone przez 12 miesięcy). Biblia zaś została napisana na podstawie żydowskiego kalendarza, w którym każdy rok liczy 360 dni (30 dni w każdym miesiącu). A zatem trzy i pół roku oraz czterdzieści dwa miesiące liczą po 1260 dni. Powodem, dla którego zamieniliśmy miesiące

na ich odpowiednik w dniach, jest to, że gdy Bóg dawał przepowiednię dotyczącą czasu, często przyrównywał dzień do roku „Według liczby dni... a było ich czterdzieści, dzień licząc za rok, będziecie ponosić karę za wasze winy przez czterdzieści lat”; „wyznaczam ci po jednym dniu za każdy rok” *4 Moj. 14:34; Ezech. 4:6.*

A zatem czterdzieści dwa miesiące z prorocтва sugerują okres 1260 lat, podczas których zwierzęciu dano „paszczę mówiącą rzeczy wyniosłe i bluźniercze” i mogło ono „wszczać walkę ze świętymi i zwyciężać ich; dano mu też władzę nad wszystkimi plemionami i ludami, i językami, i narodami” *Obj. 13:5, 7.* Oznacza to, że w tym czasie zwierzę będzie bluźnić, prześladować chrześcijan i mieć wielką władzę.

Bluźnierstwo: W Biblii bluźnierstwo jest zdefiniowane na dwa sposoby. Z pierwszym mamy do czynienia wówczas, gdy ktoś twierdzi, że jest Bogiem albo Jego przedstawicielem. „...nie kamienujemy cię za dobry uczynek, ale za bluźnierstwo i za to, że Ty, będąc człowiekiem, czynisz siebie Bogiem” *Jan 10:33.* A więc zwierzę, ta siła religijno-polityczna i królestwo, bluźni przeciwko Bogu poprzez roszczenie sobie prawa do bycia na miejscu Boga na ziemi. Drugim sposobem popełnienia bluźnierstwa jest dawanie rozgrzeszenia (przypisując sobie władzę odpuszczania grzechów innym). „Czemuż ten tak mówi? On bluźni. Któż może grzechy odpuszczać oprócz jednego, Boga?” *Mar. 2:7.*

Zwierzę, ta religijno-polityczna siła i królestwo, zbluźniło przeciwko Bogu, nie tylko zajmując Jego miejsce na ziemi,

ale również zawłaszczając rytuał rozgrzeszenia. Nic dziwnego, że zwierzę ma „bluźniercze imiona” i mówi „by bluźnić przeciwko Bogu, bluźnić przeciwko imieniu jego”. Zwierzę bowiem przypisuje sobie władzę, która jest wyłącznym przywilejem Boga *Obj. 13:1, 6.*

Dziewięć kluczowych znaków

Pozwoliwszy Biblii rozwikłać znaczenie jej własnych symboli, możemy zwrócić uwagę na dziewięć głównych znaków rozpoznawczych zwierzęcia, aby określić, która potęga w historii przystaje do tych cech. To nie są jedyne znaki rozpoznawcze: jest ich w Biblii znacznie więcej. Mamy nadzieję, że przedstawione zestawienie kluczy rozpoznawczych zachęci czytelnika do dalszych poszukiwań w Biblii.

1. Zwierzę łączy jednocześnie władzę religijną i polityczną: „zwierzęciu oddali pokłon” *Obj. 13:4.*
2. Zwierzę doszło do władzy w zaludnionym obszarze świata: „widziałem wychodzące z morza zwierzę” *Obj. 13:1.*
3. Zwierzę otrzymało swoją władzę i moc od szatana, a zatem należy spodziewać się, że jego historia będzie zawierać bardzo wiele oszustw: „I przekazał mu [zwierzęciu] smok siłę swoją i tron swój, i wielką moc” *Obj. 13:2.*
4. Zwierzę rządziło bezwzględnie, posiadając absolutną hegemonię (zwierzchnictwo) przez 1260 lat. Okres ten musi mieć jasno wyznaczony punkt rozpoczęcia i końca ze „śmiertelną raną”.

„Dano mu też moc działania przez czterdzieści i dwa miesiące”. „A jedna z głów jego była śmiertelnie raniona”. „Dano mu też władzę nad wszystkimi plemionami i ludami, i językami, i narodami” *Obj. 13:5, 3, 7.*

5. Zwierzę prześladowało chrześcijan w czasie 1260 lat. „I **dozwolono mu wszcząć walkę ze świętymi i zwyciężyć ich**” *Obj. 13:7.*

6. Zwierzę w pełni wyzdrowiało ze swojej „śmiertelnej rany”, a świat szedł za nim w podziwie, „**lecz śmiertelna rana jego była wygojona. I cała ziemia szła w podziwie za tym zwierzęciem**” *Obj. 13:3.*

7. Zwierzę charakteryzuje tajemnicza liczba 666, określająca jego stanowisko i imię, „**niech obliczy liczbę zwierzęcia; jest to bowiem liczba człowieka. A liczba jego jest sześćset sześćdziesiąt sześć**” *Obj. 13:18.*

8. Zwierzę bluźni, twierdząc, że jest Bogiem, i udzielając rozgrzeszenia (władza odpuszczania grzechów innych).

9. Zwierzę czyni inne bluźniercze twierdzenia, podejmując działania, które są wyłącznym przywilejem Boga. „**I dano mu paszczę mówiącą rzeczy wyniosłe i bluźniercze**” *Obj. 13:5.*

Drogi czytelniku, która znana z historii potęga przystaje do tych wszystkich znaków? Trzeba powiedzieć szczerze, istnieje tylko jedna możliwość: **Kościół rzymskokatolicki**. Kościół rzymskokatolicki jest zwierzęciem, przed którym **Bóg, w swej miłości, nas ostrzega**. Celem tego artykułu nie jest

atak na katolików, ale ujawnienie prawdy o systemie Kościoła katolickiego. Nikt nie powinien się obrażać, ale raczej tym chętniej podejmować poszukiwanie faktów i potwierdzeń.

11 Proszę o poparcie tych wniosków dowodami i faktami historycznymi.

Przeanalizujemy każdy ze znaków rozpoznawczych, aby prześledzić, w jaki sposób historia wskazuje wyłącznie na Kościół rzymskokatolicki.

1. Kościół rzymskokatolicki łączy jednocześnie władzę religijną i polityczną:

Święty Jan ujrzał to połączenie w proroczej wizji dotyczącej czterech królestw i ostatniego królestwa świata, opisując je jako, „**kobietę siedzącą na czerwonym jak szkarłat zwierzęciu**” *Obj. 17:3.*

W Biblii kobieta jest symbolem Kościoła, „**jak kobieta zdradza swojego kochanka, tak wy mnie zdradziliście, domu Izraela – mówi PAN**”. „**Albowiem zaręczyłem was z jednym mężem, aby stawić przed Chrystusem dziewicę czystą**” *Jer. 3:20; 2 Kor. 11:2.*

Co więcej, w przepowiedni jednomyślnie jest rozumiane, że zwierzę jest narodem. Nawet w dzisiejszym świecie narody są symbolizowane jako zwierzęta. USA są postrzegane jako orzeł, Rosja jest łączona z niedźwiedziem, Chiny zaś z wizerunkiem smoka.

Wiele lat temu Bóg odsonił Danielowi wszystkie imperia ziemskie aż do końca dni. W swojej wizji Dawid oglądał ostatnie zwierzę, które było „**inne niż wszystkie inne**” *Dan. 7:19.*

Ale w jaki sposób inne? Według *Objawienia św. Jana 17:3*, o czym mowa powyżej, zwierzę to (państwo) będzie poddane władzy kobiety (Kościół).

Czyż w dzisiejszych czasach Kościół i państwo nie współpracują ze sobą jako jedna ogólnie uznana potęga? Jediną organizacją na świecie, która pasuje do tego kryterium, jest Kościół rzymskokatolicki.

Papież Kościoła rzymskokatolickiego jest absolutnym przywódcą religijnym ponad miliarda wiernych na całym świecie.

„**Rzymski papież, jako sukcesor św. Piotra, jest nieustannym i widocznym źródłem oraz podstawą jedności zarówno biskupów, jak i całej wspólnoty wiernych**”. *Sobór Watykański II (1962–65)*

„**Każdy duchowny musi słuchać papieża, nawet jeśli nakazuje on coś złego, ponieważ nikt nie może osądzać papieża**”. *Papież Innocenty III (1198–1216)*

Jednocześnie papież jest królem niepodległego państwa watykańskiego. Watykan jest odrębnym, suwerennym, miniaturowym państwem, chociaż znajduje się w granicach Włoch. Dlatego też papieństwo jest jedyną potęgą, która jednoczy władzę religijną i świecką.

2. Kościół rzymskokatolicki doszedł do władzy w najbardziej zaludnionym obszarze na świecie:

Ten opis doskonale pasuje do Kościoła rzymskokatolickiego, który powstał wśród różnorodnych potęg i narodów w Europie.

3. Historia Kościoła rzymskokatolickiego pełna jest oszustw:

Znający historię Kościoła katolicy bez wątpienia potwierdzą, że fałszerstwa nie były papieżom

obce. Hans Kung, katolicki ksiądz i teolog, konsultant podczas II Soboru Watykańskiego (1962–1965), oświadczył, że już od piątego wieku papieże „nie cofali się przed poszerzaniem zakresu swojej władzy dzięki **jawnym fałszerstwom**”. *The Catholic Church: A Short History* (Krótka historia Kościoła katolickiego), tłum. John Bowden, s. 61

Jednym z najlepszych przykładów jest dokument *Donation of Constantine* (Daro wizna Konstantyna), datowany na 30 marca 315 r., który Kościół rzymskokatolicki **sfalszował**, aby powiększyć swoją władzę i potęgę. Dzięki temu fałszywemu dokumentowi papież Stefan III w VIII wieku przekonał Pepina Małego, króla frankońskiego, że terytoria Lombardii zostały podarowane przez Konstantyna Kościołowi rzymskokatolickiemu. Kierując się tym przekonaniem, Pepin wydał Lombardom walkę i zajmował ich miasta dla papieża. W 1440 r. **udowodniono fałszerstwo** dokonane przez papieskiego doradcę Lorenzo Vallę, ale mimo to żaden z papieży nigdy nie przyznał się do tego fałszerstwa ani go za takie nie uznał. Do dzisiaj istnieje inskrypcja w baptysterium św. Jana na Lateranie w Rzymie, **upamiętniająca ten sfalszowany dokument**.

Papież wzywa do nowego porządku świata:

„**WATYKAN (AP) – papież Jan Paweł II w noworoczny czwartek ponowił wezwanie do... stworzenia nowego porządku świata opartego na respektowaniu ludzkiej godności i równości pomiędzy narodami**”. *Czwartek, 1 stycznia 2004 r., wysłane: 9:21 czasu wsch. (14:21 GMT)*

„**Wielką, nadrzędną cechą w całym systemie Antychrysta**

– **nowego porządku świata – jest rażący fałsz. W rzeczywistości autorzy nowego porządku świata szczytą się swoimi planowanymi oszustwami, ponieważ arogancko wierzą w to, że większość światowej populacji jest zbyt głupia i leniwa, aby wiedzieć, co jest dla niej najlepsze. Jedynie planiści nowego porządku świata wiedzą, co jest najlepsze dla świata i zdecydowali o tym, że mogą oni osiągnąć swoje cele tylko dzięki zamierzonemu oszukiwaniu ubogich tłumów**”. *Bill Cooper, Behold A Pale Horse, s. 49*

4. Kościół rzymskokatolicki rządził bezwzględnie przez 1260 lat, sprawując absolutne zwierzchnictwo nad innymi narodami. Okres ten ma wyraźny punkt początkowy oraz „śmiertelną ranę” na swoim końcu:

Kościół rzymskokatolicki otrzymał swoją śmiertelną ranę w 1798 r., gdy [papież Pius VI] został uwięziony we Francji na rozkaz Napoleona.

„**W 1798 r. generał Berthier wkroczył do Rzymu, obalił rządy papieskie i ustanowił świeckie**”. *Encyclopaedia Britannica, wyd. 1941*

Ustaliwszy koniec pro roctwa na rok 1798 i cofając się o 1260 lat, dochodzimy do roku 538. Aby papieństwo przystawało do tego znaku identyfikacyjnego, w 538 r. musiało mieć miejsce jakieś ważne wydarzenie, które oznaczałoby początek 1260-letniego okresu.

Dowód historyczny ujawnia, że w 533 r. cesarz rzymski Justynian uznał kościelne zwierzchnictwo papieża jako „głowy” wszystkich Kościołów, zarówno we wschodniej, jak i w zachodniej części Imperium Rzymskiego. Jednak dopiero w 538 r., kiedy to papieństwo pozbyło

się swego ostatniego ariańskiego przeciwnika – Ostrogotów (którzy wówczas rządili Italią) – papież stał się naczelną osobistością Zachodu. A zatem w 538 r. rozpoczął się okres stopniowego, ale stałego marszu papieństwa ku potędze.

„**Vigilius... wstąpił na tron papieski (538 r.) pod militarną ochroną Belisariusza**”. *Historia Kościoła chrześcijańskiego, t. 3, s. 327*

W miarę jak papieństwo rośło w siłę, podporządkowywało sobie nie tylko wiernych, ale także władców i królów Europy. W tym celu papieże publikowali papieskie bulle, aby podeprzeć swoją władzę nad europejskimi królami:

„**Funkcją papieństwa jest zgnieść pod stopami królów i cesarzy**”. *J.H. Ignaz Dollinger, The Pope and the Council (Papież i sobór), Londyn, s. 35*

„**Lękajcie się, zatem, naszego gniewu i burzy naszej zemsty; ponieważ Jezus Chrystus wyznaczył nas [papieży] swoimi własnymi ustami jako absolutnych sędziów wszystkich ludzi; a nawet sami królowie poddani są naszej władzy**”. *Papież Mikołaj I (858–867)*

W bulli papieża Grzegorza XI, datowanej na rok 1372 i zatytułowanej *In Coena Domini*, papież ogłosił **papieskie zwierzchnictwo nad całym chrześcijańskim światem, świeckim i religijnym**, ekskomunikując wszystkich, którzy nie słuchali papieża i nie płacili im daniny. Ta papieska bulla została potwierdzona przez kolejnych papieży, a w roku 1568 papież Pius V ślubował, że pozostanie ona niezmiennym prawem.

Praktyczną demonstracją powyższego twierdzenia był sposób, w jaki papież

Grzegorz VII potraktował w 1077 r. króla Henryka IV, cesarza niemieckiego. Kiedy okazało się, że **król zlekceważył władzę papieża, ten ekskomunikował go i zdetronizował**. Henryk postanowił zawrzeć pokój z papieżem i przebył Alpy w połowie zimy, aby się ukorzyć. Kiedy dotarł do papieskiego zamku, musiał czekać na pozwolenie widzenia się z papieżem na zewnętrznym dziedzińcu, boso, z odkrytą głową i odziany w nędzny przyodziewek. Przez trzy dni król pościł i spowiadał się, zanim papież mu wybaczył.

Zwierzchnictwo papiestwa nad przywódcami świata utrzymuje się także obecnie:

„Pierwsze Biskupstwo [papiestwo w Rzymie] nie podlega niczyjemu osądowi. Prawem rzymskiego papieża jest, aby on sam osądzał... tych, którzy dzierżą najwyższe świeckie stanowiska w państwie... Nie ma odwołania ani ucieczki od decyzji bądź dekretu rzymskiego papieża”. Kodeks prawa kanonicznego (Wyd. Paulistów, 1985), ss. 951, 271

5. Kościół rzymskokatolicki prześladował chrześcijan przez 1260 lat:

W tym okresie historii (znanym również jako średniowiecze) Kościół rzymsko

katolicki dzierżył silną władzę w Europie, a każdy obywatel musiał być katolikiem. Jakiegokolwiek odstępstwa od całkowitego posłuszeństwa papieżowi było karane torturami lub śmiercią. W efekcie system rzymskokatolicki stał się najbardziej represyjną religią, jaką kiedykolwiek widział świat, jak podaje Peter de Rosa w *Vicars of Christ: the Dark Side of the papacy (Wikariusze Chrystusa: ciemna strona papiestwa)*, s. 180.

„Historia odnotowała męczeńską śmierć ponad stu milionów ludzi z powodu wyznawania wiary przeciwnej naukom Kościoła rzymskiego”. Brief Bible Readings (Krótka lektura Biblii), s. 16

„Musimy zaliczyć Inkwizycję... do najciemniejszych kart w historii ludzkości”. Will Durant, The Story of Civilization (Historia cywilizacji), t. 4, s. 78

„Żaden znający historię protestant nie zaprzeczy, że Kościół rzymski przelał więcej niewinnej krwi niż jakiegokolwiek inna instytucja, którą kiedykolwiek stworzył człowiek. Nie jest możliwe, aby pojąć w pełni niepoliconą rzeszę jego ofiar, i jest całkiem pewne, że żadną siłą wyobraźni nie da się uzmysłwić sobie ich cierpień”. W.E.H. Lecky, History of the Rise and Influence of

the Spirit of Rationalism in Europe (Historia powstania i wpływów ducha racjonalizmu w Europie), t. 2:32, wyd. 1910

W Encyklopedii katolickiej, t. XII, s. 266, czytelnik znajdzie drobiazgowy artykuł opisujący prawo Kościoła rzymskokatolickiego do karania „heretyków”, których jedynym przestępstwem było to, że byli wiernymi chrześcijanami, postępującymi według Biblii.

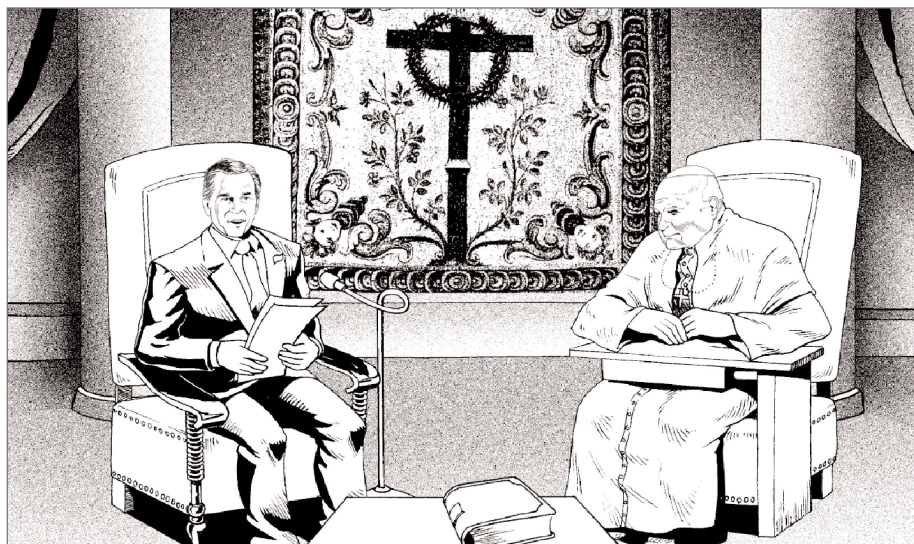
6. Kościół rzymskokatolicki w pełni wyzdrowiał ze swojej „śmiertelnej rany” i cała ziemia będzie szła w podziwie za nim:

Kiedy papież Pius VI zmarł w niewoli we Francji w 1799 r., świat spodziewał się końca Kościoła rzymskokatolickiego. Jednakże Bóg zapowiedział nam 2000 lat temu, że zwierzę wyzdrowieje ze swej śmiertelnej rany. Oto, jak „New York Times” relacjonował zdrowienie zwierzęcia – papiestwa:

„ŚMIERTELNA RANA ZALECZONA: Rzym, 7 czerwca – od godziny 11.00 dzisiejszego ranka na świecie mamy kolejne suwerenne i niepodległe państwo. O tej właśnie godzinie premier Mussolini... wymienił z kardynałem Gasparim, papieskim Sekretarzem Stanu reprezentującym papieża Piusa XI, ratyfikację traktatów podpisanych w Pałacu Laterańskim 11 lutego. Tym prostym gestem powołane zostało suwerenne i niepodległe państwo watykańskie”. New York Times, 7 lipca 1929 r.

Gazeta „San Francisco Chronicle” relacjonowała „wyzdrowienie” papiestwa w następujący sposób:

„Mussolini i Gasparri (kardynał) podpisują historyczny pakt... wieloletnia rana zaleczona”. The San Francisco Chronicle, 7 lipca 1929 r.

Czy dzisiejszy świat „idzie w podziwie” za papieżem tak, jak przepowiedziano w Biblii?

„Najlepszym sposobem na uhonorowanie papieża Jana Pawła II, człowieka wybitnego, jest **poważne traktowanie jego nauczania, słuchanie jego słów i wprowadzanie ich w czyn tutaj, w Ameryce**. Jest to wyzwanie, które musimy podjąć”. Prezydent George W. Bush, 21 marca 2001 r.

„Papież Jan Paweł II jest jednym z **największych moralnych i duchowych przywódców** tego stulecia”. Billy Graham w *Saturday Evening Post*, styczeń–luty 1980 r.

„Papieża Jana XXIII darzę ogromnym podziwem. Uważam, że przyniósł on światu nową erę”. Billy Graham, *Chicago Tribune*, 8 czerwca 1963 r.

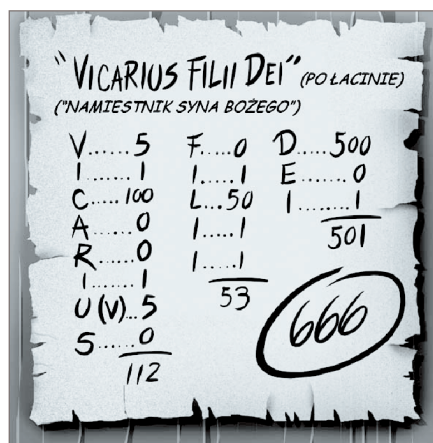
„Papież Jan Paweł II odprawił w Mexico City mszę połową po hiszpańsku dla ponad miliona osób”. *The New York Times*, 25 stycznia 1999 r.

„Środowego wieczoru, kiedy Ojciec Święty szedł z wiceprezydentem Gore’em do samolotu... żeby wsiąść na pokład „Shepherd I” i powrócić do Rzymu, ludzie płakali, machali chusteczkami i wiwatowali «**Janie Pawle II, kochamy Cię!**»... To była krótka, ale niezwykle poruszająca i doniosła wizyta papieża w St. Louis”. 28 stycznia 1999 r. *EWTNews*

„Nie ma wątpliwości, że Paweł VI, wraz z Janem XXIII i Janem Pawłem II, będą wspomniani jako **trzej wielcy papieże pokoju**, pionierzy doniosłego wkroczenia Kościoła katolickiego w Nowy Wiek”. Robert Muller, były zastępca Sekretarza Generalnego ONZ

7. Kościół rzymskokatolicki ma tajemniczą liczbę 666:

Oficjalnym tytułem papieża jest „**Namiestnik Syna Bożego**”, co się tłumaczy jako „**Przedstawiciel Syna Bożego**”. Potwierdza to katolicka gazeta „*Our Sunday Visitor*” z 18 kwietnia 1915 r., w której napisano: „Na papieskiej mitrze wygrawerowano następujące litery: „**Namiestnik Syna Bożego**”. Ponieważ w języku łacińskim pewne litery mają wartość liczbową, wystarczy tylko je dodać, aby otrzymać 666.

8. Kościół rzymskokatolicki bluźni twierdząc, że jest Bogiem, i udzielając rozgrzeszeń:

„**Mam natejziem miejsce Boga Wszechmogącego**”. Papież Leon XIII, List encykliczny z 20 czerwca 1894 r.

„**Papież jest nie tylko przedstawicielem Jezusa Chrystusa, ale on jest Jezusem Chrystusem ukrytym pod osłoną ciała**”. *The Catholic National*, lipiec 1895 r.

„Jednak **najwyższym nauczycielem w Kościele jest rzymski papież... [który] wymaga całkowitej uległości i posłuszeństwa woli... jak Bogu samemu**”. Papież Leon XIII, *Wielkie listy encykliczne*, s. 193

„Wydaje się, że **papież Jan Paweł II kieruje teraz Kościołem Powszechnym ze swego miejsca na krzyżu Chrystusa**”. Zaczepnięte z artykułu zatytułowanego: „*Biskup Aucklandu mówi, że papież*

kieruje z krzyża” *AUCKLAND, Nowa Zelandia, 20 września 2004 r., Zenit.org*

„**Zaiste, nie jest przesadą powiedzieć, że z punktu widzenia majestatu ich urzędu kapłani są więc jak bogowie**”. Papież Innocenty III

Kościół rzymskokatolicki stworzył olbrzymi „rynek” na ziemi dla jedynego w swoim rodzaju towaru, co do którego nie ma on konkurencji, a na który istnieje niegasnący popyt. Kościół stwierdził, że ma on prawo sprzedawać grzesznikom Bożą łaskę, Jego darmowy akt przebaczenia. Po dzień dzisiejszy ta bluźniercza potęga rości sobie prawo do mocy przebaczenia grzechu.

„**Ta władza osądzania obejmuje nawet moc odpuszczenia grzechów**”. *Encyklopedia katolicka*, t. XII, hasło „papież”, s. 265

„**I sam Bóg jest zobowiązany do przestrzegania osądów swojego kapłana i albo nie przebacza, albo przebacza, zgodnie z tym, czy odmawiają oni udzielenia rozgrzeszenia, pod warunkiem, że penitent jest do tego zdolny**”. *Dignity and Duties of the Priest (Godność i obowiązki kapłana)*, s. 27, New York: Benziger Brothers, Printers to the Holy Apostolic See, 1888

9. Kościół rzymskokatolicki wysuwa inne bluźniercze twierdzenia, podejmując działania przynależące jedynie Bogu:

Oto przykłady bluźnierczych twierdzeń i nauk Kościoła rzymskokatolickiego:

„**Kapłan ma moc kluczy lub moc oswabdzania grzeszników z piekła, czynienia ich wartymi raju oraz zamiany ich ze sług szatana w dzieci Boże. I sam Bóg jest zobowiązany do**

przestrzegania wyroków swoich kapłanów... **Wszechwładny Pan wszechświata słucha swego sługi**, potwierdzając w niebie wszystko to, co ten postanowił na ziemi". *Liguori, Duties and Dignities...*, ss. 27, 28

„A zatem kapłan może w pewien sposób być nazywany **stworcą swego Stwórcy**, ponieważ wypowiadając słowa konsekracji, jakby stwarza Jezusa w sakramencie, dając mu sakramentalne istnienie i przedstawia go jako ofiarę na ofiarowanie przedwiecznemu Ojcu... Moc kapłana jest mocą boskiej osoby, gdyż transsubstancjacja chleba wymaga tyle samo mocy, ile stworzenie świata". *Święty Bernard ze Sienny*

„Kapłani są zbawicielami świata". *Święty Hieronim*

Jeśli chodzi o bluźniercze działania, Kościół rzymskokatolicki popełnił największy akt bluźnierstwa ze wszystkich. Zmienił on prawo samego Boga – Dziesięcioro Przykazań. Ośmielił się całkowicie usunąć drugie przykazanie, ponieważ potępiało ono jego praktyki i rytuały. Co gorsza, zmienił dzień oddawania czci w czwartym przykazaniu z soboty na niedzielę. Uczyniono tak, pomimo że Bóg dał Adamowi to wieczne przykazanie przy akcie stworzenia i potwierdził to nam: „Ale łaski mojej nie odmówię mu, Ani też nie złamię wierności mojej” *Ps. 89:34*.

Dziesięcioro Przykazań to jedyna część Biblii, która została wypowiedziana głosem Boga w obecności zgromadzenia. Żeby upewnić się, że Mojżesz nie opuścił ani jednej litery, Bóg napisał je Swym własnym palcem i wręczył Mojżeszowi. „Słowa te [Dziesięcioro Przykazań] **wypowiedział** Pan na górze donośnym głosem do całego waszego zgromadzenia... a nic

nie dodał. **Spisał** zaś je na dwu kamiennych tablicach..." *5 Moj. 5:22*.

Chrystus podkreślił później niezmiennosc Dziesięciorga Przykazań, gdy powiedział, „Lecz łatwiej jest niebu i ziemi przeminąć, niż przepaść jednej kresce z zakonu” *Łuk. 16:17*. Słońce świecące na niebiesiech, stała ziemia, na której mieszkasz, są Bożymi świadkami, że Jego prawo jest niezmiennie i wieczne. Chociaż one przeminą, boskie zasady będą trwać. Chrystus potem potwierdził: „Nie mniemajcie, że przyszedłem rozwiązać zakon albo proroków; nie przyszedłem rozwiązać, lecz wypełnić. Bo zaprawdę powiadam wam: Dopóki nie przeminie niebo i ziemia, **ani jedna jota, ani jedna kreska nie przeminie z zakonu, aż wszystko to się stanie**” *Mat. 5:17, 18*.

Kościół katolicki wcale się nie wstydzi tego, że zmienił dzień oddawania czci. W rzeczywistości jest on dumny z tego postępu i uważa to za „znak” swojej władzy i przewagi nad innymi Kościołami i religiami.

„Sabat, najbardziej znany dzień w prawie, został zmieniony w dzień Pański. Te i inne rzeczy nie zostały zmienione na polecenie otrzymane od Chrystusa (ponieważ on sam powiedział, nie przyszedłem zmienić prawa, lecz je wypełnić), ale zostały one zmienione mocą władzy Kościoła”. *Arcybiskup Rheggio, Sermon 18.01.1562 r., Mansi XXIII, s. 526*

„Niedziela jest instytucją katolicką i przypisywanie jej uświęcenia wynika **jedynie z władzy katolickiej**... W Piśmie Świętym od początku do końca **nie ma ani jednego fragmentu, który**

usprawiedliwiłby przeniesienie cotygodniowego, publicznego oddawania czci z ostatniego na pierwszy dzień tygodnia”. *Catholic Press, Sydney, 25.08.1900 r.*

„Nigdzie w Biblii nie jest powiedziane, że oddawanie czci powinno być przeniesione z soboty na niedzielę. Prawda jest taka, że Kościół istniał już przez kilka wieków, zanim Biblia została przekazana światu. To Kościół uczynił Biblię, a nie Biblia uczyniła Kościół”. *Things Catholics Are Asked About, Martin J. Scott, wyd. 1927, s. 136*

„Świętuje my niedzielę zamiast soboty, ponieważ Kościół katolicki przeniósł świętowanie z soboty na niedzielę na soborze w Laodicei w roku 364”. *The Converts Catechism of Catholic Doctrine, P. Geiermann, dzieło papieża Piusa X, 25.01.1910*

Według Kościoła rzymskokatolickiego „niedziela” jest jego wyraźnym i wyróżniającym znakiem władzy.

„Niedziela jest naszą **oznaką** władzy. Kościół stoi ponad Biblią i to przeniesienie Sabatu jest dowodem tego faktu”. *The Catholic Record (Zapiski katolickie), Londyn, Ontario, 1 września 1923 r.*

„**Przestrzeganie niedzieli przez protestantów jest hołdem**, którym – wbrew sobie – oddają **władzy (Kościółu) katolickiego**”. *Plain Talk About the Protestantism of Today (W prostych słowach o współczesnym protestantyzmie), Monsignor Segur, s. 213*

„Ale przeciętny protestant zdaje się nie zauważać faktu, że... świętując niedzielę... poddaje się **władzy** rzecznika Kościoła, papieża”. *Our Sunday Visitor,*

Kościół rzymskokatolicki zmienił przykazania Boże.

ŚMIAŁE ZMIANY

Prawo Boże

I

Nie będziesz miał innych bogów obok mnie.

II

Nie czyn sobie podobizny rzeźbionej czegokolwiek, co jest na niebie w górze, i na ziemi w dole, i tego, co jest w wodzie pod ziemią. Nie będziesz się im kłaniał i nie będziesz im służył, gdyż Ja, PAN, Bóg twój, jestem Bogiem zazdrosnym, który karze winę ojców na synach do trzeciego i czwartego pokolenia tych, którzy mnie nienawidzą, a okazuję łaskę do tysięcznego pokolenia tym, którzy mnie miłują i przestrzegają moich przykazań.

III

Nie nadużywaj imienia PANA, Boga twojego, gdyż PAN nie zostawi bez kary tego, który nadużywa imienia jego.

IV

Pamiętaj o dniu sabatu, aby go święcić. Sześć dni będziesz pracował i wykonywał wszelką swoją pracę, ale siódmego dnia jest sabat PANA, Boga twojego: Nie będziesz wykonywał żadnej pracy ani ty, ani twój syn, ani twoja córka, ani twój

sługa, ani twoja służebnica, ani twoje bydło, ani obcy przybysz, który mieszka w twoich bramach. Gdyż w sześciu dniach uczynił PAN niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest, a siódmego dnia odpoczął. Dlatego PAN pobłogosławił dzień sabatu i poświęcił go.

V

Czczij ojca swego i matkę swoją, aby długo trwały twoje dni w ziemi, którą PAN, Bóg twój, da tobie.

VI

Nie zabijaj.

VII

Nie cudzołóż.

VIII

Nie kradnij.

IX

Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu.

X

Nie pożądam domu bliźniego swego, nie pożądam żony bliźniego swego ani jego sługi, ani jego służebnicy, ani jego wołu, ani jego osła, ani żadnej rzeczy, która należy do bliźniego twego.

2 Moj. 20:3–17

Prawo Boże zmienione przez człowieka

Usunięto pieczęć Stwórcy

Jam jest Bóg Twój. Nie będziesz miał cudzych bogów obok mnie.

(Drugie przykazanie zostało pominięte)

II (w rzeczywistości III)

Nie będziesz wzywał imienia Pan, Boga twojego, do czcnych rzeczy.

III (w rzeczywistości IV)

Pamiętaj o dniu sabatu, aby go uświęcić. (Przykazanie dotyczące sabatu zostało radykalnie zmienione.)

IV (w rzeczywistości V)

Czczij ojca twego i matkę swoją.

V (w rzeczywistości VI)

Nie będziesz zabijał.

VI (w rzeczywistości VII)

Nie będziesz cudzołodził.

VII (w rzeczywistości VIII)

Nie kradnij.

VIII (w rzeczywistości IX)

Nie będziesz mówił przeciw bliźniemu twemu kłamstwa jako świadek.

IX (w rzeczywistości X, część pierwsza)

Nie będziesz pożądał żony bliźniego twego.

X (w rzeczywistości X, część druga)

Nie będziesz pożądał... żadnej rzeczy, która należy do bliźniego twego.

Katechizm Kościoła katolickiego

Catholic weekly, 5 lutego 1950 r.

„Owszem, Kościół katolicki głosi, że zmiana ta jest jego dziełem... **oznaką** jego eklezjalnej mocy i **władzy** kościelnej”. Oświadczenie kardynała Gib bonsa, ustami kanclerza C.F. Thomasa, 11 listopada 1895 r.

Pod przytłaczającym ciężarem dowodów nie pozostaje nam nic innego, jak stanowczo stwierdzić, że zwierzęciem z Objawienia św. Jana, wersety 13 i 14, jest Kościół rzymskokatolicki,

a jego znamieniem (znamieniem zwierzęcia) jest **świętowanie niedzieli**.

Dlaczego to znamie jest tak ważne? Czy kiedykolwiek podpisywałeś dokument, aby go zatwierdzić bądź potwierdzić jego prawdziwość? Czy kiedykolwiek coś aprobowaleś? Taka procedura jest obowiązkowa w przypadku każdego rządu. Tylko w wyniku podpisania dokument nabiera mocy. Deklaracje urzędowe zawsze muszą nosić oficjalny

znak lub pieczęć. Jakie są cechy takich znaków lub pieczęci? Oficjalna pieczęć musi obejmować trzy cechy:

1. **Imię i nazwisko** urzędnika
2. Jego **tytuł**
3. **Terytorium** lub dziedzinę jego władzy

Na przykład, gdy prezydent Stanów Zjednoczonych podpisuje projekt ustawy, musi go podpisać imieniem i nazwiskiem (np.

George Washington), podać tytuł urzędowy (prezydent) i określić zakres swojej władzy (prezydent Stanów Zjednoczonych Ameryki). Każdy dokument musi być podpisany w ten sposób, aby miał moc wiążącą prawnie.

Mówiąc o Stwórcy Wszechmogącym, mówimy o władcy Królestwa Niebieskiego. A dokumentem zawierającym prawa Jego Królestwa jest **Dziesięcioro Przykazań**. Patrząc bezpośrednio na nie, można znaleźć pieczęć żywego Boga! „Gdyż w sześciu dniach uczynił **PAN niebo i ziemię, morze...**” 2 Moj. 20:11.

Zwróćmy uwagę na trzy cechy wyróżniające:

1. **Imię i nazwisko: PAN**
(„Ja, Pan, a takie jest moje imię”, Izaj. 42:8)
2. **Tytuł: STWÓRCA**
(„uczynił PAN”)
3. **Terytorium: NIEBO I ZIEMIA**
(„niebo i ziemię”)

Nie ulega wątpliwości, że pieczęć Stwórcy znajduje się w przykazaniu Jego prawa dotyczącym Sabatu. Jest to potwierdzenie Jego władzy jako naszego Stwórcy. Zachowując jego Sabat, wyrażamy tym samym, że uznajemy Go jako naszego Stwórcę.

W Sabat mamy możliwość czcić Boga jako naszego Stwórcę. Jeśli świętujemy święty dzień tygodnia, który wybrał Pan, ogłaszamy całemu światu, że Stwórca wszechświata jest naszym Bogiem! Diabeł, „Lucyfer”, atakuje Sabat, ponieważ to on chce być czczony, zrównany „z Najwyższym” Izaj. 14:14. Stwórca oczekuje naszej czci w swój święty dzień Sabatu, szatan

zaś, chcąc być jak Stwórca, pragnie naszej czci w wybraną przez siebie niedzielę. Który dzień wybierzesz?

„Święćcie moje sabaty i niech będą znakiem między mną a wami, aby wiadano, że Ja, PAN, jestem waszym Bogiem!” Ezech. 20:20.

Jak rozpoznać posąg zwierzęcia

12 Cóż zatem jest owym posągiem zwierzęcia, przed którego czczeniem ostrzegał nas Bóg?

Aby umieć rozpoznać posąg zwierzęcia, musimy najpierw zidentyfikować zwierzę z dwoma rogami, które pomoże nam wytworzyć sobie właściwy obraz zwierzęcia:

„I widziałem inne zwierzę, wychodzące z ziemi, które miało dwa rogi podobne do baranich, i mówiło jak smok. 12 A wykonuje ono wszelką władzę pierwszego zwierzęcia na jego oczach. Ono to sprawia, że ziemia i jej mieszkańcy oddają pokłon pierwszemu zwierzęciu, którego śmiertelna rana była wygojona... 14 I zwodzi mieszkańców ziemi przez cuda, jakie dano mu czynić na oczach zwierzęcia, namawiając mieszkańców ziemi, by postavili posąg zwierzęciu, które ma ranę od miecza, a jednak zostało przy życiu. 15 I dano mu tchnąć ducha w posąg zwierzęcia, aby posąg zwierzęcia przemówił i sprawił, że wszyscy, którzy nie oddali pokłonu posągowi zwierzęcia, zostaną zabici. 16 On też sprawia, że wszyscy, mali

i wielcy, bogaci i ubodzy, wolni i niewolnicy otrzymują znamię na swojej prawej ręce albo na swoim czole, 17 I że nikt nie może kupować ani sprzedawać, jeżeli nie ma znamienia, to jest imienia zwierzęcia lub liczby jego imienia” Obj. 13:11–12, 14–17.

To zwierzę z dwoma rogami ma następujące znaki szczególne:

1. Zwierzę to powstało do życia mniej więcej w tym samym czasie, w którym papieństwo otrzymało swoją śmiertelną ranę, w 1798 r., „inne zwierzę, wychodzące z ziemi” Obj. 13:11.

2. To zwierzę wyszło z ziemi, w przeciwieństwie do pierwszego, które wyłoniło się z wody. O ile „woda” oznaczała mnogość ludzi i narodów, to „ziemia” reprezentuje rzadko zasiedlony region. Dlatego też ten naród osiągnie znaczącą pozycję w obszarze o niewielkim zaludnieniu.

3. Zwierzę ma dwa rogi podobne do baranich. Według Biblii róg oznacza moc. „Miał rogi... i w nich ukryta była jego moc” Hab. 3:4. Dlatego też naród ten ma dwie oddzielne władze, jedna odrębna od drugiej. Również baranek jest symbolem Chrystusa, w związku z tym możemy się domyślać, że ten naród powstał na czystych i szlachetnych zasadach chrześcijańskich.

4. Jednakże to zwierzę mówi jak smok; naród „przemawia” poprzez władze ustawodawczą i sądowniczą. „Rogi baranka” oraz „głos smoka” wskazują na uderzający kontrast pomiędzy pokojowymi zapewnieniami a czynami tego narodu.

Drogi czytelniku, po raz kolejny pytamy, jaki naród przystaje do tych cech szczególnych? Jest tylko jedna odpowiedź: **Stany Zjednoczone Ameryki.**

1. USA powstały około 1798 r.: Tylko jeden naród powstał w czasie, gdy papieństwo straciło moc w 1798 r. Ta przepowiednia wskazuje bezpośrednio na Stany Zjednoczone. USA zorganizowane zostały w ramach konstytucji jako republika federalna w 1787 r.

2. USA powstały na rzadko

wszystkich co do jednego zapisów swojej konstytucji. Tym zaś, co przydaje jeszcze większego znaczenia temu posunięciu, jest fakt, że głównym celem jest wzmocnienie znaczenia niedzieli.

Takie działanie będzie zasadniczo sprzeczne z zasadami sprawowania władzy, z doskonałością niezależnych instytucji, z Deklaracją Niepodległości i z konstytucją. Konstytucja przewiduje bowiem, że „Kongres nie będzie uchwalać praw wynikających z nauk żadnej religii ani praw ograniczających

„ Stwórca oczekuje naszej czci w swój święty dzień Sabatu, szatan zaś, chcąc być jak Stwórca, pragnie naszej czci w wybraną przez siebie niedzielę. Który dzień wybierzesz? „

zaludnionym obszarze: USA wzrosły nie na gęsto zamieszkanym Starym Kontynencie, ale w słabo zaludnionym Nowym Świecie.

3. USA ma dwie odrębne władze, mające swoje podstawy na chrześcijańskich zasadach: USA posiada wyjątkową formę rządzenia, gdzie Kościół i państwo cieszą się wolnością gwarantowaną przez konstytucję. Ze względu na ten system rządów USA są republiką (królestwem bez króla) i krajem protestanckim (Kościółem bez papieża), gdzie obydwie władze są całkowicie oddzielone. Ponadto przymioty takie, jak u baranka, czynią USA schronieniem dla prześladowanych i uciskanych z wielu narodów.

4. USA przemawiają jak smok: podstawowe prawo USA, zapisane w konstytucji, gwarantuje jednostce wolność sumienia. Dla Amerykanów nie ma nic droższego ani ważniejszego. Jednakże USA już wkrótce całkiem wyrzekną się

swobodne praktykowanie religii” oraz że „przy powoływaniu osób na stanowiska zaufania publicznego w Stanach Zjednoczonych nie będą nigdy brane pod uwagę żadne kryteria natury religijnej”.

Niekonsekwencja takiego postępowania jest dokładnie taka, jak przedstawia symbol. Chodzi tu o zwierzę z rogami baranka — z pozoru czyste i niewinne — które przemawia głosem smoka. Wystarczy pobieżna lektura wiadomości i wydarzeń z niedalekiej przeszłości, by dostrzec słuszność biblijnego opisu.

„Zdecydowanie popieram tę proponowaną przez nas inicjatywę religijną, ponieważ nie uważam, że naruszy ona linię podziału pomiędzy Kościołem a państwem, i wierzę, że dzięki niej Ameryka stanie się lepszym miejscem do życia”. George W. Bush, odnosząc się do tzw. *Establishment Clause* (stosunku państwa do zagadnień wyznaniowych), cytowanej z wypo

AANEWS #889 (28 lutego 2001 r.) z frakcji Amerykańskich Ateistów. To oświadczenie atakuje zapis konstytucyjny, który zakazuje rządowi „popierania przez państwo określonej religii”.

„Najważniejsze jest dla nas to, w co wierzymy”. George W. Bush, Greensboro, Północna Karolina, 10 października 2000 r., cyt. z Jacob Weinberg, „The Complete Bushisms” (Kompendium bushyzmu)

„Nowa administracja daje niedwuznacznie do zrozumienia, że Ameryka George’a W. Busha jest krajem chrześcijańskim, a niechrześcijanie są tu mile widziani tylko o tyle, o ile akceptują swój status jako tolerowanej mniejszości, a nie w pełni równych obywateli”. Alan M. Dershowitz, „Bush Starts Off by Defying the Constitution” (Bush zaczyna od obalania konstytucji), Los Angeles Times, 24 stycznia 2001 r.

Prorocтво, które wkrótce ma się spełnić

13 Nie ulega kwestii, że zwierzęciem z dwoma rogami są USA. Ale jaki jest związek między USA a posągiem zwierzęcia?

Chociaż USA powstały na całkiem innych zasadach niż papieństwo, obserwujemy dzisiaj coraz większe zbliżenie USA i Watykanu w staraniach o poszerzenie ich wpływów. Biblia nam mówi, że pewnego dnia, w niezbyt odległej przyszłości, **USA przyjmą ustawę nakazującą – najpierw ich obywatelom, a później również całemu światu – oddawanie czci pierwszemu**

zwierzęciu, czyli papieżu. „A wykonuje ono [USA] wszelką władzę pierwszego zwierzęcia [papieża] na jego oczach. Ono to sprawia, że ziemia [najpierw USA, potem świat] i jej mieszkańcy oddają pokłon pierwszemu zwierzęciu [uznając papieską niedzielę], którego śmiertelna rana [1798] była wygojona [1929]... I zwodzi mieszkańców ziemi przez cuda, jakie dano mu czynić na oczach zwierzęcia, namawiając mieszkańców ziemi, by postawili posąg zwierzęciu [naśladując papieża, które wykorzystało świecką władzę do wzmocnienia dogmatu religijnego], które ma ranę od miecza, a jednak zostało przy życiu” Obj. 13:12, 14.

Wkrótce USA wyrzekną się swojej swobody religijnej, aby wzmocnić przestrzeganie świętości niedzieli (znamię zwierzęcia). Oznacza to, że Kościoły protestanckie będą kontrolować rząd, aby realizował on ich plany. Kiedy tak się stanie, USA staną się podobne Kościołowi rzymskokatolickiemu, jednocząc Kościół z państwem. Potem USA będą przemawiać „tak, jak smok” i wykonywać „wszelką władzę pierwszego zwierzęcia” Obj. 13: 11, 12; będą przejawiać ten sam duch nietolerancji i prześladowań, który okazało pierwsze zwierzę, czyli papieża.

A zatem, skoro wolność religijna pójdzie w zapomnienie, prześladowania mniejszości o odmiennych poglądach staną się nieuniknione i tak nastanie powtórzenie średniowiecznej nietolerancji: „I dano mu [USA] tchnąć ducha w posąg zwierzęcia [uchwalone zostanie prawo niedzieli]... sprawił, że wszyscy, którzy nie oddali pokłonu posagowi zwierzęcia [uznając sobotę, a nie niedzielę], zostaną zabici. On też sprawia, że wszyscy, mali i wielcy, bogaci i ubodzy, wolni i

niewolnicy otrzymują znamię na swojej prawej ręce albo na swoim czole, I że nikt nie może kupować ani sprzedawać, jeżeli nie ma znamienia [tym, którzy uznają prawdziwy Sabat, zabronione będzie kupowanie i sprzedaż], lub liczby jego imienia....” Obj. 13:15-17.

Niektórzy otrzymają znamię „na swoim czole”, ponieważ „wierzą kłamstwu” 2 Tes. 2:11. Inni, mimo przekonania o tym, że niedziela nie jest prawdziwym Sabatem, podporządkują się, aby zachować środki do życia, dlatego też otrzymają znamię „na swojej prawej ręce”, która jest symbolem pracy.

14 Gdyby to miała być prawda, powinny istnieć dowody na to, że papieża obecnie dąży do podniesienia roli niedzieli w USA, zaś amerykańscy protestanci (historyczni wrogowie Rzymu) zmienili zdanie i wyrażają chęć współpracy przy egzekwowaniu praw niedzieli. Czy istnieją takie dowody?

Obecnie większość protestantów jest przychylnie nastawiona do papieża i fakt ten dał papieżowi impuls do agresywnego działania na rzecz prawnego usankcjonowania świętości niedzieli:

„Wszyscy Amerykanie zrobiliby dobrze, wystosowując do prezydenta i Kongresu petycję o uchwalenia federalnego prawa – nawet, w razie potrzeby, kosztem zmiany konstytucji – które ponownie ustanowiłoby (fałszywy) Sabat państwowym dniem odpoczynku”. CATHOLIC TWIN CIRCLE, 25 sierpnia 1985 r., artykuł „Sacking Sunday” („W walce o niedzielę”)

„W tej kwestii mój poprzednik, papież Leon XIII...

mówił o niedzielnym wypoczynku jako prawie pracowniczym, które państwo musi zagwarantować”. Papież Jan Paweł II – DIES DOMINI, 31 maja 1998 r.

„Dlatego też... chrześcijanie będą zawsze dążyli do tego, by prawo świeckie szanowało ich obowiązki traktowania niedzieli jako dnia świętego. W każdym razie są oni zobowiązani w swoim sumieniu tak zorganizować niedzielny wypoczynek, aby mogli uczestniczyć w Eucharystii, powstrzymać się od pracy i działalności, które nie są do pogodzenia z świętowaniem Dnia Pańskiego...” Papież Jan Paweł II – DIES DOMINI, 31 maja 1998 r.

„...chrześcijanie [na całym świecie] powinni domagać się uznania niedziel i świąt kościelnych za dni ustawowo wolne od pracy”. Katechizm Kościoła katolickiego, Poznań 2002, paragraf 2188, s. 509

Większość protestanckich przywódców w USA jest gotowa zakopać topór wojenny z katolikami:

„Przywódcy amerykańskiego Kościoła protestanckiego i wschodniego Kościoła prawosławnego, którzy spotkali się z papieżem Janem Pawłem II w piątek, nazwali swoje pierwsze szeroko reprezentowane spotkanie kamieniem milowym na drodze do głębszego zjednoczenia... Wielebny Donald Jones, członek Kościoła Zjednoczonych Metodystów oraz przewodniczący wydziału studiów religijnych na Uniwersytecie w Północnej Karolinie, określił rozmowy jako «najważniejsze spotkanie ekumeniczne tego stulecia». Wielebny Paul A. Crow Jr. z Indianapolis, przedstawiciel ekumeniczny Kościoła chrześcijańskiego (Uczniów Chrystusa) nazwał spotkanie «nowym dniem w ekumenizmie», otwierającym przyszłość, w której Bóg «zbliża

nas do siebie». *The Montgomery Advertiser*, 12 września 1987 r.

Billy Graham: „Odkryłem, że moje wierzenia są w gruncie rzeczy takie same, jak ortodoksyjnych katolików”. *McCall's*, styczeń 1978 r. Nazwał on również papieża Jana Pawła II „największym religijnym przywódcą współczesnego świata”. *The Saturday Evening Post*, styczeń–luty 1980 r.

Paul Crouch: „Wymazuję słowo „protestant” z mojego słownika... nie protestuję przeciwko niczemu... nastał czas, by katolicy i niekatolicy szli razem jako jedność w Duchu Świętym i jedność w Panu”. Program „Praise the Lord”, *Trinity Broadcasting Network*, 17 października 1989 r.

Robert Schuller: „Dla protestantów nadszedł wreszcie stosowny moment, aby poszli do pasterza [papieża] i zapytali: Co mamy zrobić, żeby wrócić do domu?” *Los Angeles Herald Examiner*, 19 września 1987 r., strona poświęcona religii

David Wells: „Jeśli katolicyzm ma stać się w przyszłości bardziej katolicki, czego spodziewam się przy obecnym papieżu, wówczas różnice teologiczne staną się wyraźniejsze, ale nasze przymierze przeciwko kulturze świeckiej może się pogłębić. Jestem gotów zgodzić się na taką zamianę”. *Eternity Magazine*, wrzesień 1987 r.

J.L. Packer: „Protestanckie i katolickie nauczanie charyzmatyczne, dotyczące życia chrześcijańskiego jest – w kwestii intencji i celów – identyczne. Czy to nie jest znamienne dla przyszłości chrześcijaństwa?” *J.I. Packer, Christianity Today*, 22 czerwca 1992

Neal C. Wilson: „Jakkolwiek jest prawdą, że w historii Kościoła **Adwentystów Dnia Siódmego** był okres, w którym jego doktryna była **wyraźnie antykatolicka**... ta postawa... **trafiła już ostatecznie na śmietnik historii**, jeśli chodzi o Kościół Adwentystów Dnia Siódmego”. *Neal C. Wilson, były przewodniczący Konferencji Ogólnej Adwentystów Dnia Siódmego*, 1974 r.

Jak uniknąć znamienia zwierzęcia

15 Jak zatem mogę uchronić się przed znamieniem zwierzęcia?

Jest to najistotniejsze pytanie. Bóg, w swej nieskończonej miłości, ostrzegł nas, abyśmy nie czcili zwierzęcia, a tym samym nie dali się oznaczyć jego znamieniem. Ten, który otrzyma znamień zwierzęcia, „**pić będzie samo czyste** [bez miłosierdzia] **wino gniewu Bożego z kielicha jego gniewu i będzie męczony w ogniu i w siarce**... ci, którzy **oddają pokłon zwierzęciu** [oddają cześć papieżowi poprzez świętowanie niedzieli] **i jego posągowi** [USA narzucające prawnie świętowanie niedzieli], **ani nikt, kto przyjmuje znamień jego imienia** *Obj. 14:10, 11*.

To są bardzo poważne słowa Boże. Jego gniew jest proporcjonalny do uchybienia. **Oddając cześć niedzieli pochodzącej od szatana poprzez**

papiestwo, przygotowujemy się do oddawania czci zwierzęciu. Szatan pragnie podstępem skłonić jak największą liczbę ludzi do świętowania tego fałszywego dnia.

Aby udoskonalić swoje oszustwo, wybrał niedzielę, dzień zmartwychwstania Chrystusa, wiedząc, że większość ludzi uwierzy, iż świętowanie niedzieli jest bardziej odpowiednie niż soboty, ponieważ upamiętnia ona zmartwychwstanie Chrystusa. Ale jedynym sposobem uniknięcia otrzymania znamienia zwierzęcia jest odmowa czczenia dnia, którego nie wybrał Bóg. Jedynym dniem, który Bóg ogłosił jako święty jest sobotni Sabat i czcząc go, otrzymamy „**pieczęć Boga żywego**” *Obj. 7:2*.

Jeśli chcesz uczcić śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa, Biblia wyraźnie mówi, że możesz to zrobić poprzez chrzest (całkowite zanurzenie). *Por. Rzym. 6:3–5*. Poprzez wejście do wody (pogrzebanie) uznajesz Jego śmierć. Poprzez wyjście z wody (powstając) uznajesz Jego zmartwychwstanie.

16 Co z miliardami chrześcijan, którzy w przeszłości czcili niedzielę zamiast soboty – czy oni nieświadomie otrzymali znamień zwierzęcia? A co z obecnymi, którzy szczerze wierzą w to, że niedziela jest biblijnym Sabatem?

Większość chrześcijan minionych pokoleń czciło niedzielę, sądząc, że przestrzegają biblijnego Sabatu; dziś także są prawdziwi chrześcijanie w każdym Kościele, łącznie z Kościołem rzymskokatolickim, którzy wierzą, że niedziela jest Dniem Pańskim. Nie odpowiadają za swoje błędy, ponieważ nie dostąpili

oświecenia. Ponieważ Pan traktuje z wyrozumiałością nasze czasy ignorancji. *Por. Dz.Ap. 17: 30.* Jesteśmy sądzeni jedynie na podstawie tego oświecenia, które mieliśmy okazję otrzymać. Kiedy jednak wprowadzone zostanie powszechne prawo niedzieli, sprawa będzie jasna dla wszystkich i wówczas każdy, kto przekroczy przykazanie Boże, by przestrzegać zasady ustanowionej jedynie mocą władzy Rzymu, otrzyma znamię zwierzęcia.

Wkrótce każdy będzie musiał poddać się tej próbie, w której stawką jest życie wieczne – dochować wierności przykazaniom Bożym lub papieża. Po której stronie się opowiesz?

Nie ma miejsca na neutralność

17 Dlaczego mam się tym przejmować, dlaczego nie mogę zostawić tego, żeby rozstrzygnęli o tym ludzie religijni?

Poważne ostrzeżenie Boże w Objawieniu św. Jana 14 nie pozostawia miejsca na obojętność. Jezus powiedział: „Kto nie jest ze mną, jest przeciwko mnie” *Łuk. 11:23.* Bóg liczy na wszystkich ludzi, żeby opowiedzieli się za prawdą lub przeciwko niej. To ostrzeżenie nie ma względu na osoby, klasy, status ani wyznanie. Jest skierowane do całej ludzkości.

Nie musimy otwarcie wybierać królestwa ciemności, by dostać się pod jego władzę. Wystarczy, że zaniedbamy sprzymierzenia się z królestwem światła. Nic, co dotyczy dobra wiecznego dusz, nie powinno być traktowane z obojętnością. Bóg brzydzi się obojętnością w sprawach religijnych.

Co muszę zrobić?

Ponieważ neutralność jest dla Boga niedopuszczalna i ponieważ wiemy, że aby uniknąć znamienia zwierzęcia, trzeba czcić Sobotę nawet wtedy, gdy świętowanie niedzieli zostanie nakazane prawem pod karą śmierci:

18 Jakie w praktyce powinny być pierwsze moje uczynki, jeśli zaakceptuję wszystko, co powiedziano wyżej?

Bogu zależy na utrzymaniu bardzo poważnych relacji z nami. On naprawdę chce, żebyś był Jego synem lub córką. Pomyśl tylko, jaki to zaszczyt: być synem lub córką Króla Królów i Pana Panów. To szansa przeznaczona specjalnie dla ciebie, On wciąż czeka, aby obdarować cię najwyższymi honorami. Ale bacz na Jego słowa, skierowane do ciebie: „Nie chodźcie w obcym jarzmie z niewiernymi; bo co ma wspólnego sprawiedliwość z nieprawością albo jakaś społeczność między światłością a ciemnością? 15 Albo jaka zgoda między Chrystusem a Belialem, albo co za dział ma wierzący z niewierzącym? 16 Jakiż układ między świątynią Bożą a bałwanami? Myśmy bowiem świątynią Boga żywego, jak powiedział Bóg: Zamieszkam w nich i będę się przechadzał pośród nich, I będę Bogiem ich, a oni będą ludem moim. 17 Dlatego wyjdźcie spośród nich i odłączcie się, mówi Pan, I nieczystego się nie dotykajcie; A Ja przyjmę was 18 I będę wam Ojcem, a wy będziecie mi synami i córkami, mówi Pan

Wszechmogący; 7:1 Mając tedy te obietnice, umiłowani, oczyścimy się od wszelkiej zmazy ciała i ducha, dopełniając świętobliwości swojej w bojaźni Bożej” *2 Kor. 6: 14–18; 7:1.*

Ten niezwykle ważny fragment Biblii mówi o następujących zasadach:

1. Bóg nie pozwala na jakiegokolwiek mieszanie prawdy z błędzeniem, (nawet jeśli w naszej postawie jest aż 99% prawdy). Tylko szatan miesza prawdę z błędzeniem, aby zwiększyć swoje oszustwo. **Dlatego każdy system religijny, który zawiera jednocześnie błędzenie** (jak niedziela będąca Dniem Pańskim) **z prawdą, nie pochodzi od Boga.** Ponieważ „jakaż społeczność między światłością a ciemnością?” „Bóg jest światłością, a nie ma w nim żadnej ciemności” *2 Kor. 6:14; 1 Jan 1:5.* Prawda jest w 100% prawdą albo nie jest nią wcale. Nie ma tu miejsca na ludzkie nauczanie lub tradycję.

2. Obowiązkiem osoby pragnącej być w harmonii z Bogiem jest nie przynależeć do żadnego Kościoła ani systemu religijnego, który zbudowano na fundamencie szatana: pomieszaniu prawdy i błędzenia. To **odłączenie** oznacza **pierwszy praktyczny krok**, który każdy z nas może podjąć, żeby być dzieckiem Bożym i radować się Nim jako swoim kochającym Ojcem.

Kiedy się odłączymy, możemy stać się dziećmi Boga. Ponieważ dowiedliśmy zrozumienia, że istnieją tylko dwa systemy religijne na świecie: Boży i szatański, po czym bez namysłu postanowiliśmy zerwać

„ odłączenie się oznacza pierwszy praktyczny krok, który możesz podjąć, żeby być dzieckiem Bożym ”

wszelkie więzy, które łączą nas z systemem religijnym założonym przez szatana.

3. Wiedząc, że porzucenie szatańskiego systemu religijnego oznacza utratę przyjaciół, rodziny, wpływów, pracy itd., Bóg nas zapewnia: **„JAM JEST Wszechmogący”**. Oznacza to, że On z nawiązką wynagrodzi nam to, co stracimy. Jezus obiecał: **„Nie ma takiego, kto by opuścił dom albo braci, albo siostry, albo matkę, albo ojca, albo dzieci, albo pola dla mnie i dla ewangelii, który by nie otrzymał stokrotnie, teraz, w doczesnym życiu domów i braci, i siostr, i matek, i dzieci, i pól, choć wśród prześladowań, a w nadchodzącym czasie żywota wiecznego”** Mar. 10:29, 30.

4. Kiedy oddzielimy się od szatańskich systemów religijnych, Pan będzie mógł nas prowadzić dzięki wpływowi Ducha Świętego, aby nas oczyścić i uchronić od grzechu, co otworzy drogę do porozumienia między Bogiem a człowiekiem. Jednakże Bóg pragnie, abyśmy Go słuchali i Mu służyli nie pod przymusem, ale z własnej woli. Pojednanie dzięki miłości do Boga przez wdzięczność za to, co zrobił jest fundamentalną podstawą religii. Pójście w Jego służbę jedynie w nadziei na nagrodę lub ze strachu przed karą będzie daremne.

Pojednanie z Bogiem

19 Na czym polega „pojednanie z Bogiem” i dlaczego jest ono potrzebne?

Kiedy Bóg stworzył Adama i Ewę, byli oni doskonali podług charakteru i skłonności i żyli zgodnie z prawem Bożym.

Aby słuchanie Go wynikało z samej ich natury, Bóg wyrzucił w ich sercach Dziesięcioro Przykazań. Ujawnił im również, że przekroczenie Jego prawa karane jest śmiercią. **„zapłatą za grzech jest śmierć”** Rzym. 6:23. Każda władza wymaga jasnych praw i dokładnie określonych kar za ich pogwałcenie. Wyobraźcie sobie tylko świat, w którym kara by nie istniała. Czy byłoby bezpiecznie żyć w miejscu, w którym gwałciciele prawa nie byłiby karani?

Kiedy Bóg objawił Prawo Adamowi i Ewie, uczynił naturalnym dla nich jego przestrzeganie przez wyrzucie go w ich sercach. Nie **pozbawił ich wolnego wyboru**. Bóg mógł stworzyć człowieka bez zdolności do przekraczania Jego prawa; ale w takim przypadku człowiek nie byłby moralnie wolny, ale okazałby się zwykłym automatem. Bez wolnego wyboru jego posłuszeństwo nie byłoby dobrowolne, ale wymuszone.

Niestety, Adam i Ewa z wolnej woli wybrali nieposłuszeństwo wobec Boga i od tej pory grzech stworzył barierę pomiędzy człowiekiem a Bogiem. Zostali poddani karze śmierci za przekroczenie Bożego prawa. Musieli umrzeć. Co więcej, ich uprzednio czysta skłonność, by słuchać Boga, została unicestwiona, gdy wybrali nieposłuszeństwo wobec Jego prawa. W ich serca wkradła się teraz silna tendencja do nieposłuszeństwa.

Co mógł uczynić nasz kochający Bóg, gdy Adam i Ewa przekroczyli Prawo? Miał pozostawić ich oboje, aby pomarli za karę? Czy kochający, ziemscy rodzice porzucają swoje dzieci, kiedy te postanawiają być nieposłuszne? Lub – co gorsza – czy miał darować im karę za przekroczenie Prawa? Czy jakkolwiek władza, ziemską czy niebiańską, potrafi przetrwać bez

jasno określonej kary? Z całą pewnością nie.

Krótko mówiąc, gdyby Adam i Ewa mieli sami zapłacić za przekroczenie Prawa, oznaczałoby to koniec rasy ludzkiej. Lecz gdyby Bóg stworzył nowego Adama i nową Ewę, nie byłoby żadnej gwarancji, że oni również nie pójdą drogą nieposłuszeństwa, tak jak ich poprzednicy. Jasne więc jest, że trzeba było obmyślić **zewnętrzne rozwiązanie**, (spoza królestwa grzechu). Ten niebiański plan został przygotowany przez Boga jeszcze na długo, zanim pojawiła się rzeczywista potrzeba.

Według Biblii stanowi to **„Tajemnicę, zakrytą od wieków i od pokoleń, a teraz objawioną świętym jego”** Kol. 1:26. Boży plan zawierał rozwiązanie mające na celu doprowadzenie rasy ludzkiej do ponownej harmonii z Nim, z poszanowaniem Jego prawa i rządu, ponieważ Bóg kocha grzeszników tak samo mocno, jak mocno nienawidzi grzechu.

Zgodnie z Bożym planem ktoś inny, ktoś niewinny, musi ponieść karę śmierci, a jego śmierć dokona się w imieniu grzeszników. Poprzez tę śmierć grzesznik, który uwierzy, pojedna się z Bogiem tak, jakby nigdy nie zgrzeszył, i przez to zniknie sprzeczność między sprawiedliwością Boga a jego miłością do rasy ludzkiej. Bez zapłacenia kary śmierci nigdy nie nastąpiłoby pojednanie pomiędzy człowiekiem a Bogiem. Pojednanie zaś jest konieczne do tego, abyśmy mogli być z Bogiem w harmonii i żyć z Nim w niebiosach po wsze czasy.

Co więcej, ta osoba z zewnątrz, która miała umrzeć w imieniu grzeszników, musiała dać człowiekowi przykład, jak żyć na ziemi bez grzechu tak, aby możliwe było stałe pojednanie z Bogiem. Jaki bowiem byłby sens pojednania, gdy zaraz po nim

człowiek miał znów pogрузić się w grzechu i potrzebować kolejnego pojednania? Naturalnie więc plan Boży przewidywał sposób na wzmocnienie człowieka, aby mógł on przewyciężyć grzech! Tak więc, chociaż Adam stracił raj w wyniku przekroczenia Bożego prawa, dzięki posłuszeństwu prawom Ojca i dzięki wierze w odkupieńczą krew wybranej przez Boga osoby z zewnątrz raj może być odzyskany z powrotem.

20 Chcę pojednać się z Bogiem. Chcę przez zwyciężyć grzech w moim życiu. Co muszę zrobić najpierw?

Trzeba pamiętać o dwóch ważnych kwestiach. Po pierwsze, dumne serce pragnie zasłużyć na zbawienie, ale zarówno nasze prawo do nieba, jak i nasze możliwości pojednania się z Bogiem zależą wyłącznie od prawości tej osoby z zewnątrz. Po drugie, Bóg nic nie może uczynić w kierunku naszego pojednania z Nim, dopóki, przekonani o własnej słabości i wyzbyci samodzielności, nie poddamy się władzy Boga.

Jednak twoje pytanie świadczy o tym, że jesteś już przekonany o swoim osobistym grzechu. Nie jesteś szczęśliwy sam ze sobą. Pierwszym krokiem, który muszą wykonać wszyscy wracający do Boga, jest poczucie skruchy. „**Przeto opamiętajcie i nawróćcie się, aby były zgładzone grzechy wasze**” Dz.Ap. 3:19. Często żałujemy, ponieważ nasze złe uczynki przynoszą nieprzyjemne konsekwencje nam samym; jednak takiego uczucia nie możemy nazwać skruchą. Prawdziwa skrucha jest czymś więcej niż żalem za grzech. Jest ona stanowczym odwróceniem się od zła. Skrucha nie może być uznana za szczerą, jeśli nie powoduje zejścia ze złej drogi.

Zasadniczo, czy człowiek potrafi żałować sam z siebie? Nie bardziej niż przebaczać lub przyjmować pokutę. Skrucha jest tak samo darem Bożym jak przebaczenie i można jej doświadczyć tylko w takim zakresie, w jakim stała się udziałem naszej duszy z woli Bożej.

Kiedy serce ogarnie już prawdziwa skrucha pod wpływem Ducha Bożego, grzesznik zaczyna rozpoznawać świętość Bożego prawa. Pojawi się przemożne pragnienie życia w sposób czysty i święty i pozostawania w stałej zgodzie z Bogiem. I w miarę jak będziemy codziennie starać się dążyć ku Bogu, „**On zbliży się do nas**”, a nasze charaktery będą odzwierciedlać Go coraz bardziej, ponieważ „**codziennie umieram[y]**” na naszych grzesznych drogach Jak. 4:8; 1 Kor. 15:31.

Zwycięstwo nad grzechem przez Chrystusa

21 Chcę wiedzieć więcej o tożsamości zewnętrznego odkupiciela; czy naprawdę można za jego pośrednictwem pokonać grzech, żyjąc na tej ziemi?

Jest tylko jedna osoba, która mogła pomyślnie wypełnić tę misję. Tą osobą jest nie kto inny jak Syn Boży. Dlaczego Syn Boży jest jedyną osobą predestynowaną do tej misji? Ponieważ Syn jest Stwórcą wszystkiego, „**On jest obrazem Boga niewidzialnego, pierworodnym wszelkiego stworzenia**”. I Syn ma wszystkie przymioty i zdolności Boga, ponieważ jest „**odbiciem jego istoty**”. Chrystus ma życie w Bogu, co więcej niż równoważy istnienia wszystkich ludzi kiedykolwiek zrodzonych i potrzebujących jego

odkupieńczej śmierci. Dlatego też Jego poświęcenie w miłości i miłosierdziu zadośćuczyniło sprawiedliwości Bożej za **wszystkich** grzeszników, którzy przyjmą Jego śmierć. W Synu, „**łaska i wierność się spotkały, A sprawiedliwość i pokój pocałowały**”. A będąc równy z Bogiem, Syn zaprawdę jest jedyną osobą, która mogłaby ujawnić człowiekowi wspaniałe atrybuty Boże i pojednać człowieka z Bogiem Kol. 1:15, 16; Hebr. 1:3; Ps. 85:11.

Aby jednak to nastąpiło i by Bożej sprawiedliwości stało się zadość, Syn musi przyjąć na siebie naszą upadłą, ludzką naturę wraz z jej skłonnością do zła. „**Bo przecież ujmuje się On nie za aniołami, lecz ujmuje się za potomstwem Abrahama**”. Tylko w ten sposób Syn może stać się dla nas przykładem; „**zostawiając wam przykład, abyście wstępowali w jego ślady; On grzechu nie popełnił**”. Hebr. 2:16, 1 Piotr 2:21, 22.

Z jednej strony, przez swoją boskość, dotyka Boga, z drugiej zaś strony, poprzez swoją ludzką naturę, dotyka człowieka. Dlatego nikt inny niż Syn nie mógł nas obdarzyć tym cennym darem pojednania. „**Skoro zaś dzieci mają udział we krwi i w ciele, więc i On [Syn] również miał w nich udział**”; „**...Bóg w Chrystusie świat z sobą pojednał**”; „**Jeśli bowiem, będąc nieprzyjaciółmi, zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Syna jego**”. Chrystus przyjął na siebie ludzką naturę z całą jej słabością, a mimo to prowadził bezgrzeszne życie. To jest właśnie zwycięstwo nad grzechem, które Chrystus przyszedł darować nam na własność. Hebr. 2:14; 2 Kor. 5:19; Rzym. 5:10.

Ideał Boga jest dla jego dzieci najwyższą doskonałością, której nie sięgnie najszytniejsza ludzka myśl. „**Bądźcie**

wy tedy doszli, jak Ojciec wasz niebieski doskonały jest”. „...Lecz za przykładem świętego, który was powołał, sami też **bądźcie świętymi we wszelkim postępowaniu waszym**”. „Abyście się stali **nienaganionymi i szczerymi dziećmi Bożymi bez skazy** pośród rodu złego i przewrotnego...”. „Dążcie... do uświęcenia, bez którego nikt nie ujrzy Pana”. Wszystkie Jego nakazy dają nam jednocześnie moc ich realizacji, albowiem Bóg nigdy nie czyni wymagań, nie zadbawszy wcześniej o możliwość ich wypełnienia

Mat. 5:48; 1 Piotr 1:15; Filip. 2:15; Hebr. 12:14.

W dążeniu do doskonałości chrześcijańskiego charakteru każdy może odnieść sukces. Dzięki ofierze Chrystusa każdy wierzący otrzymał o wiele więcej niż trzeba, by osiągnąć ten upragniony cel. Bóg wzywa nas do przejścia w stan doskonałości i stawia przed nami przykład charakteru w postaci Chrystusa. Poprzez swoje człowieczeństwo, hartowane dzięki stałemu odpowiadaniu zła, Chrystus dowiódł nam, że współpracując z Boskością, istota ludzka może osiągnąć doskonałość charakteru jeszcze w tym życiu. Jest Boże zapewnienie dla nas, że my również możemy dostąpić zwycięstwa.

Dziękujemy Bogu, który „**nam daje zwycięstwo przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa**” 1 Kor. 15:57.

22 W jaki sposób Chrystus był w stanie żyć bez grzechu na tym grzesznym świecie?

Chociaż życie Chrystusa było pełne pracy i obowiązków jak żadne inne, jakże często widziano go pogrążonego w modlitwie! Jakże nieprzerwaną była jego wspólnota z Bogiem! W całej historii Jego ziemskiego życia odnaleźć można zapisy takie jak ten: „**A wczesnym rankiem, przed świtem, wstał, wyszedł i udał się na puste miejsce, i tam się modlił**”. „**Sam zaś oddał się na pustkowia i modlił się**”. „**I stało się w tych dniach, że wyszedł na górę, aby się modlić, i spędził noc na modlitwie do Boga**” Mar. 1:35; Łuk. 5:16; 6:12.

„Bądźcie wy tedy doskonali, jak Ojciec wasz niebieski doskonały jest – Mat. 5:48”

Nieustanna wspólnota z Ojcem była niezbędna dla Chrystusa. Tak też powinno być dla nas dzisiaj. Jako jeden z nas, tak jak my podatny na braki i słabości, całkowicie zdawał się na Boga, a w ciszy modlitwy szukał w Bogu mocy, aby zebrać siły do dalszego marszu przez trudy i przeciwności. W świecie grzechu Chrystus walczył i znosił udręki duszy. We wspólnocie z Bogiem mógł pozbyć się przytłaczających Go trosk. Tutaj odnalazł otuchę i radość. Jako człowiek zanosił błagania do Boga, aż Jego ludzka natura nie napełniła się niebieską mocą, która połączyła jego człowieczeństwo z boskością. **Poprzez ciągłą komunie otrzymywał siłę, aby wieść bezgrzeszne życie. To, co On uczynił, jest możliwe także dla nas.**

Na pierwszym miejscu jest wsparta możliwość bycia jak Chrystus, życia w posłuszeństwie wszystkim zasadom prawa Bożego. Sami jednak nie jesteśmy w stanie tego osiągnąć. Tę świętość da się uzyskać jedynie poprzez ciągłe poddawanie się wpływowi

Ducha Świętego. **Przemocna moc Chrystusa pomoże nam wytrwać w przewycięzaniu każdej wady.** Mamy nieustannie się modlić do Chrystusa, tak jak On trwał zjednoczony w komunii ze Swym Ojcem, aby pomógł nam przewyciężyć nasze wrodzone słabości. Ten proces oczyszczania nas z naszych słabości jest nieprzerwany. Dzień po dniu współpracujemy z Bogiem, wkładając cały wysiłek w kultywowanie prawych nawyków. Chrystus chętnie udzieli nam niezbędnej siły i błogosławieństwa w naszej walce przeciwko złu, które nas dręczy.

Wiara w Chrystusa złączona z osobistym wysiłkiem

23 Czy wiara w Chrystusa nie zastąpi moich własnych wysiłków w walce przeciwko grzechowi? Czy nie mogę po prostu wierzyć w Chrystusa i w to, co uczynił dla mnie – czy to nie wystarczy do zbawienia?

Każdy, kto przyjmuje Chrystusa jako swojego Wybawiciela, zyskuje przywilej posiadania Jego atrybutów. Jednak ci, którzy oczekują, iż ujrzą czarodziejską przemianę swoich charakterów bez własnego, zdecydowanego wysiłku na rzecz przewyciężenia grzechu, rozczarują się srodze. Musimy być czujni, żeby nasza stara natura znów nie zaczęła nam przewodzić. Wtedy wróg obmyśli sidła, w które ponownie uda mu się nas schwytać. Mamy pracować „**z bojaźnią i ze drżeniem zbawienie swoje sprawujcie. Albowiem Bóg to według upodobania sprawia w was i chcenie i wykonanie**” Filip. 2:12, 13.

Chrystus nigdy nie obiecywał, że osiągnięcie doskonałości charakteru jest proste. Szlachetnego charakteru się nie dziedziczy. Nie przychodzi on do nas przypadkiem. **Szlachetny charakter jest zdobywany przez indywidualne wysiłki, przez zalety i moc Chrystusa.** Bóg daje nam talenty, siłę umysłu, my zaś formujemy charakter. Jest on **formowany przez ciężką, surową walkę z sobą.** Krok po kroku musimy toczyć bój przeciwko dziedzicznym skłonnościom.

Będziemy musieli być wobec siebie bardzo krytyczni i nie pozwalać, aby niekorzystne cechy pozostały bez poprawy. Czasami jest to bardzo bolesna i niewdzięczna praca, ponieważ kiedy spoglądamy na ułomność naszych charakterów, obcujemy ze sobą, podczas gdy powinniśmy obcować z Jezusem. Jednak każdy, kto przejdzie przez perłową bramę miasta Bożego, wstąpi tam jako zwycięzca, a jego największym zwycięstwem będzie zwycięstwo nad sobą.

Niech nikt nie mówi, że **nie może nic poradzić na wady swojego charakteru.** Jeśli ktoś dochodzi do takiego wniosku, **z całą pewnością nie zdoła osiągnąć wiecznego życia.** Niemożliwość tkwi w naszej woli. Prawdziwa trudność pochodzi z nieświętego serca i braku woli podporządkowania się władzy Boga.

Posłuszeństwo Panu jest najważniejsze, gdy się idzie z Nim. Dwie główne cechy wierzącego to posłuszeństwo Jego prawu oraz ufność w Chrystusie. *Zob. Obj. 14:12.* Tak więc samo „wierzenie” w Chrystusa nie wystarcza. Gdyby tak było, to sam szatan osiągnąłby niebo, ponieważ napisano: **„demony również wierzą i drżą”** *Jak. 2:19.*

Na przykład, dlaczego Adam i Ewa zostali wygnani z

Edenu? Oni nie mieli problemów z wiarą w Jezusa, ponieważ On chodził pośród nich. *Zob. Genesis 3:8.* To brak posłuszeństwa kosztował ich tak drogo. A więc jesteśmy zbawieni dzięki naszym czynkom? **„Zbawił nas nie dla uczynków sprawiedliwości, które spełniliśmy, lecz dla miłosierdzia swego”** *Tyt. 3:5.* Nie przestrzegamy prawa po to, żeby uzyskać zbawienie. Dotrzymywanie przykazań to owoce, po których poznają naśladowców Chrystusa.

Prawo dowodzi, że potrzebujemy Zbawiciela. Spoglądając w prawo jak w „zwierciadło” dla chrześcijan, możemy ujrzeć nasze ułomności jeszcze dokładniej. *Zob. Jak. 1:23–25.* Przez to zdajemy sobie sprawę, iż nie możemy osiągnąć doskonałości bez Chrystusa. Prawo nie może zbawić. Może jedynie wskazać nam potrzebę Zbawiciela. Aby to zilustrować, wyobraź sobie, że upadłeś w kałużę błota i stojąc przed lustrem, widzisz swój brud. Czy lustro może cię wyczyścić? Nie, nie może. Może ci jedynie pokazać, że potrzebujesz się oczyścić.

24 Czy to naprawdę możliwe, że jeśli będę ufał w moc Chrystusa i będę stale toczył osobistą walkę przeciwko moim wadom, mój charakter będzie się doskonalił?

Aniołowie niebiescy będą wspomagać każdego, kto próbuje doskonalić charakter. Do wszystkich zaangażowanych w tę pracę Chrystus mówi, **jestem tutaj, żeby ci pomóc, „bo beze mnie [Jezusa] nic uczynić nie możecie”** *Jan 15:5.* Pamiętaj o tym. Niech to będzie dla nas pewne, jak igła kompasu wskazująca północ, że żadna pokusa nie może nas zniszczyć.

Nie wolno nam rozczarować Tego, który umiłował nas tak bardzo, że oddał swoje własne życie dla odpuszczenia naszych grzechów.

Jeśli popełniałeś błędy, to z pewnością osiągniesz zwycięstwo, gdy dostrzeżesz te błędy i będziesz traktował je jako znaki ostrzegawcze. A zatem obróć porażkę w zwycięstwo, rozczarowując wroga i oddając cześć swemu Zbawicielowi. **Wówczas, gdy twoja wola będzie się jednoczyła z wolą Bożą, stanie się ona wszechmocna.**

Naprawić wyłom

25 Teraz już wiem, dlaczego trzeba umieć rozpoznać zwierzę, jego znamię i jego posąg, ponieważ doskonałość byłaby niemożliwa, gdybym uległ podstępowi i pogwałcił Boże prawo. Co mam teraz czynić?

Dowiedzieliśmy się, że nie dzieła jest znamieniem papiestwa (zwierzęcia), a szatan wkrótce sprawi, że będzie prawie niemożliwością czcić naznaczony przez Boga siódmy dzień wypoczynku, ponieważ wykorzysta on USA, by wprowadzić powszechne prawo wolnej niedzieli. Powinniśmy zacząć **czcić Sabat** (szkoląc się, dopóki czas temu sprzyja) i dzielić się tą prawdą z innymi, aby zyskać dla naszej sprawy tylu zwolenników, ilu się da.

Dano bowiem rozkaz: **„Wołaj na całe gardło, nie powś ciągnij się, podnieś jak trąba swój głos i wspominaj mojemu ludowi jego występki...”**. To nie pogański świat, ale ci, o których Pan powiedział „mój lud”, mają być zganieni za ich przekraczanie prawa. Powiedział On dalej: **„Wprawdzie szukają mnie dzień w**

dzień i pragną poznać moje drogi, jakby byli narodem, który pełnił sprawiedliwość i nie zaniedbał prawa swojego Boga, domagając się ode mnie sprawiedliwych praw, pragną zbliżenia się do Boga” Izaj. 58:1, 2.

Oto ludzie, którzy myślą o sobie, że są prawi i wydają się manifestować wielkie interesy w służbie Bogu; ale surowe upomnienie Boga zgani ich za deptanie boskich zasad.

Prorok Izajasz wskazał potem, które prawo zostało porzucone: „...i nazwę cię naprawiaczem wyłomów, odno wicielem, aby w nich można było mieszkać. Jeżeli powstrzymasz

Gdzie oddawać cześć

26 Tak, będę zaszczycony, mogąc pracować przy naprawie wyłomu w prawie Boskim. Jednakże nie wiem o żadnym Kościele, który oddawałby cześć Sabatowi, podążając jedynie za Biblią i demaskując papieństwo. Gdzie zatem mam oddawać cześć?

Bądź pewien, że nie jesteś sam w obliczu tego dylematu. Ci, którzy zaangażowali się w to przedsięwzięcie, mają ten sam problem. Musimy porzucić nasze Kościoły, skoro odkryliśmy, jak mało wielbią one prawdę.

kogo mam słuchać, człowieka czy Boga? My wybraliśmy posłuch Bogu, niezależnie od nacisków i kar, którymi będziemy poddawani, ponieważ szukamy królestwa niebieskiego.

Jednocześnie, porzuciwszy wszystkie Kościoły i religie sprzeciwiające się Bożej prawdzie, zaczęliśmy oddawać cześć w naszych domach, próbując pozyskać nasze rodziny, przyjaciół i sąsiadów dla prawdy, dopóki nie utworzymy małej wspólnoty wiernych. Tak więc możemy powtórzyć obietnicę Chrystusa: „**Albowiem gdzie są dwaj lub trzej zgromadzeni w imię moje, tam jestem pośród nich**” Mat. 18:20.

Niedługo, poprzez powszechne prawo wolnej niedzieli, szatan sprawi, że przestępstwem będzie słuchanie Boga

swoją nogę od bezczeszczenia sabatu, aby załatwić swoje sprawy w moim świętym dniu, i będziesz nazywał sabat rozkoszą, a dzień poświęcony Panu godnym czci, i uczcisz go, nie odbywając w nim podróży, nie załatwiając swoich spraw i nie prowadząc pustej rozmowy, wtedy będziesz się rozkoszował Panem, a Ja sprawię, że wzniesiesz się ponad wyżyny ziemi, i nakarmię cię dziedzictwem twojego ojca, Jakuba, bo usta Pana to przyrzekły” Izaj. 58:12–14.

To dotyczy także ciebie. Wyłom w prawie Bożym dokonał się w momencie, gdy Kościół rzymskokatolicki przeniósł Sabat. **Nadszedł czas, aby ta boska instytucja została przywrócona.** Wyłom ma zostać naprawiony. My zostaliśmy wybrani jako ci, którzy tego dokonają. **Czy chcesz pracować przy naprawie wyłomu?**

Czy chcesz zacząć święcić sobotę, powstrzymując się od pracy, nie szukając własnej przyjemności, i nie wymawiać własnych słów w czasie świętych godzin Dnia Pańskiego Sabatu?

Nawet Kościoły, które twierdzą, że honorują Sabat, składają jedynie gołosłowne deklaracje. Uznają Sabat za dzień święty, kiedy to możliwe lub kiedy im to odpowiada. Kiedy nastaną czasy prześladowania i czczenie Sabatu stanie się trudne, wówczas te Kościoły zwolnią swoich wiernych z obowiązku świętowania Sabatu. Ale słowa Boże nam mówią: „**Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi**” Dz.Ap. 5:29.

Niedługo, poprzez powszechne prawo wolnej niedzieli, szatan sprawi, że przestępstwem będzie słuchanie Boga. Musimy przygotować się na to, że zaliczą nas do przestępców za czczenie Jego świętego dnia Sabatu, ale nie możemy zgodzić się z prawem ludzkim kosztem nieposłuszeństwa wobec Boga. Wkrótce każdy na ziemi stanie w obliczu dylematu:

Poświadczamy, że od kiedy odłączyliśmy się od Kościołów i fałszywych religii zgodnie z Bożym przykazaniem (zob. pytanie 18), cieszymy się wolnością i wyzwoleniem. „**I poznacie prawdę, a prawda was wyswobodzi**” Jan 8:32. Niech nasza radość stanie się również i twoim udziałem, kiedy postanowisz odłączyć się i stać się synem lub córką Boga „**Zwycięzca odziedziczy to wszystko**” Obj. 21:7.

Prosimy cię, abyś naprawił wyłom w Bożym prawie i zajął się ratowaniem wszystkich spragnionych prawdy od oszustwa ogarniającego świat; świat, który spotyka na swej drodze ostatnią szansę, nim wkrótce powtórnie przyjdzie Pan nasz i Zbawca Jezus Chrystus. **AMEN.**

Wszystkie cytaty zaczerpnięto z *Biblii Warszawskiej*, Warszawa 1975 r., opracowanej przez polskie środowiska protestanckie, przekład wydany przez Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne.

Aby otrzymać papierową wersję książki „The Great Controversy” (książki, która w obszerniejszy sposób wyjaśnia wszystko to, co jest zawarte w niniejszym artykule) albo papierową wersję książki „The Desire of Ages” (książki o życiu Jezusa), prosimy o kontakt na stronie www.worldslastchance.com.